

සංක්ෂිප්තය

සිසු දරු දැරියන් විද්‍යාව විෂයයට අදාළ සංකල්ප ළඟා කර ගැනීම සඳහා ප්‍රායෝගික දැනුම පමණක් නොව ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරකම් පිළිබඳ හසුරු කුසලතාවය නොඅඩුව ලබා ගත යුතුය. මේ කර්තව්‍ය සාර්ථක කර ගැනීම සඳහා ගුරුවරු ඉගෙනුම් - ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලියේ නිරත වීමේ දී, විද්‍යාගාර භාවිතයේ දී විවිධ ගැටලුවලට මුහුණ පාති. ඒ පිළිබඳ ව අධ්‍යයනය කිරීම මේ පර්යේෂණයේ මූලික අභිප්‍රාය විය.

මෙහි දී අධ්‍යයනය සඳහා ශ්‍රී ලංකාවේ, කච්චර දිස්ත්‍රික්කයේ, කච්චර අධ්‍යාපන කලාපයේ, පානදුර අධ්‍යාපන කොට්ඨාසයේ රජයේ පාසල් හතරක් පමණක් යොදා ගන්නා ලදී. නියැදිය වශයෙන් ජාතික හා පළාත් පාසල් හතරක ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් පහතක් ද, විදුහල්පතිවරුන් හතරක් ද, විද්‍යා ගුරුහවතුන් තිස් හතක් ද, විෂය ප්‍රධානීන් හතරක් ද, විද්‍යාගාර සේවකයින් පහක් ද සමන්විත සියයකගේ කණ්ඩායමක් ඇසුරෙන් දත්ත ලබා ගන්නා ලදී.

පර්යේෂණ අධ්‍යයනය අරමුණු හතරක් මත පිහිටුවා සිදු කරන ලදී. විස්තරාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමය යටතේ එන නියැදි සමීක්ෂණ ක්‍රමය මගින් මෙම අධ්‍යයනය මෙහෙය වන ලදී. දත්ත රැස් කිරීමේ උපකරණ ලෙස ප්‍රශ්නාවලියක් ද, සම්මුඛ සාකච්ඡා ෂෙඩියුලයක් ද, විභාග ප්‍රතිඵල ආශ්‍රිත ලිඛිත වාර්තා ද යොදා ගන්නා ලදී. ගුණාත්මක හා ප්‍රමාණාත්මක ක්‍රම ඇසුරින් දත්ත විශ්ලේෂණය හා අර්ථකථනය සිදු කරන ලදී. මේ සඳහා වගු, පුස්තක, සාරාංශකරණය යනාදී ක්‍රම ශිල්ප යොදා ගැනිණි.

පාසල්වල විද්‍යාගාරවල පවතින ගැටලු, විද්‍යාගාර උපකරණ හිඟය, රසායන ද්‍රව්‍ය කලට වේලාවට නො ලැබීම වැනි ගැටලු රාශියක් පිළිබඳ ව ගුරුහවතුන්ගේ අදහස් හා යෝජනා ඉදිරිපත් කර තිබුණි. විද්‍යාගාර අතර සම්පත් බෙදී යාමේ විෂමතාව දුරු කිරීමට බොහෝ දෙනා යෝජනා කර තිබූ අතර විද්‍යාව විෂයය ඉගෙනුම් - ඉගැන්වීම් ක්‍රියාවලිය සඳහා විද්‍යාගාර භාවිතයේ දී ගුරුවරුන් මුහුණ දෙන ගැටලු පිළිබඳ ව අධ්‍යයනය කිරීමේ වැදගත්කම ඉස්මතු කර තිබුණි.

මෙම අධ්‍යයනයේ දී, පාසල්වල අංග සම්පූර්ණ වැඩි දියුණු කළ විද්‍යාගාර පැවතිය යුතු බවත්, අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයේ මැදිහත් වීමෙන් විද්‍යා උපකරණ හා රසායන ද්‍රව්‍ය ඇතුළු භෞතික සම්පත් කළමනාකරණය හා, මානව සම්පත් කළමනාකරණය විධිමත් කළ යුතු බවත් අනාවරණය විය.